INAQUE

Laura Imai Messina

OSTROV TLČÚCICH SŘDC

Preklad
Júlia Zelenčíková

Laura Imai Messina

Ostrov tlčúcich sŕdc

Preklad tejto knihy vo forme štipendia podporil
z verejných zdrojov Fond na podporu umenia.

fond
na podporu
umenia

Questo libro è stato tradotto grazie ad un contributo alla traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale Italiano.

Preklad tejto knihy vyšiel vďaka podpore Ministerstva zahraničných vecí a medzinárodnej spolupráce Talianska.

Laura Imai Messina
L'ISOLA DEI BATTITI DEL CUORE

COPYRIGHT ©2022 Piemme/Mondadori Libri Spa.

TRANSLATION © Júlia Zelenčíková 2025

COPYEDITING Martina Kubealaková

COVER © Arriba!

SLOVAK EDITION © Inaque 2025

ISBN 978-80-8207-279-5

ISBN e-book 978-80-8207-280-1

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom ju rozširovať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Laura Imai Messina

Ostrov tlčúcich sŕdc

INAQUE

Francesce, pretože mi zmenila život, a miliarde štyristo miliónom úderom srdca, ktoré ma doviedli až sem

Na juhozápade Japonska, v morskej mláčke, o ktorú sa delia provincie Kagawa a Okajama, sa vznáša ostrovček, akého na svete viac niet: Tešima.

Ak cestujete z hlavného mesta, musíte najprv nasadnúť na lietadlo, potom na loď, autobus a medzi každým prestupom prejsť ešte kus cesty peši.

Na východnom výbežku ostrova, na mieste, kam oči nedovidia, sa týči neveľká budova s veľkým oknom hľadiacim na more. Tam je uložený tlkot sŕdc desiatok tisíc ľudí, živých, ale aj tých, ktorí už sú na druhom svete, z najrôznejších kútov planéty.

Volá sa Šinzó-on no Ákaibu, Archív tlčúcich sŕdc.

PRVÁ ČASŤ

ばくばく baku-baku

Klamstvá naprávajú život, skrášľujú ho, a ak nikto nepozná pravdu, o nič nejde.

Christian Boltanski

Tešima, jeseň 豊島　秋

„Počuješ to?“ opýta sa dieťa, otáčajúc sa k dospelému.

Presne vo chvíli, keď otázku položí, má muž štyridsať rokov a jeho srdcové chlopne sa otvorili a zatvorili už miliardu štyristosedemdesiat miliónov ráz. Už tristotridsaťtri dní znovu nazýva veci ich menom, znovu mu záleží na tom, kam svet speje, kto vyhrá voľby v Japonsku, za ako dlho ľudia naplnia more plastom. Znovu sa bojí smrti.

„Počuješ to?“ zopakuje dieťa. Je to ako modlitba. Ak ten zvuk počuje aj dospelý, znamená to, že je skutočný.

„Ešte nie.“

Dôjdu na koniec chodníčka, ktorý sa kľukatí pomedzi domčeky z dreva a plechu. Tam sa tešimská krajina rozdeľuje na dve časti. Napravo aj naľavo sa otvárajú zelené ryžové polia. Práve tam sa vzduch chveje ešte viac.

Dieťa už otázku nezopakuje, ale sústredene pozoruje dospelého.

Muž tentoraz prikývne. Už to počuje.

Chce sa upokojiť, kľakne si na úroveň chlapíka pred sebou a znehybnie ako Mojžiš prikazujúci vlnám, aby sa rozostúpili.

Ak predtým nepočuli nič, teraz počujú už len ten zvuk. *Pam-pam*, *bam-bam*, *doki-doki*, *buch-buch*. Akoby zvukmi kopec pulzoval.

Dieťa si priloží dlaň na hruď, zatvorí oči.

Doef-doef, *boum-boum*, *tu-tump*.

„Sme blízko.“

Tešima je srdce. Zmršťuje sa v nepravidelnom rytme vĺn. Príliv a odliv pulzovanie predlžujú, niekedy premeškajú jeden či dva údery. Nakoniec sa však vždy dostanú do rytmu.

Počas mesiacov predchádzajúcich tomuto dňu dospelý a dieťa zistili, že všetko, čo je pre ľudí najvzácnejšie, ako obľúbená hudba, film alebo konkrétny zvuk, rezonuje s vnútorným rytmom ich mysle. Tento jav nazývajú vlnenie 1/f. To isté vlnenie riadi tlkot ľudských sŕdc. Zdá sa, že je súvislé, ale v skutočnosti sa nepatrne mení.

Dieťa sa skloní k zemi a pritlačí ucho na chodník medzi ryžovými poľami.

Muž mu v tom nebráni: odrazu si spomenie, koľko ráz sa ako šesťročný natiahol na zem, aby sa mohol pozerať na svet ako mravce. Akoby po sebe nezanechávali žiadne stopy. Všetko musí začať pohľadom zdola, pomyslel si. Ak bol s matkou, dovolila mu to. „Ak chce človek porozumieť sám sebe, musí porozumieť čo najväčšiemu počtu tvorov, dokonca aj tým najodlišnejším," opakovala a on v snahe túto pravdu nespochybniť každý svoj zvláštny skutok ospravedlňoval tým, že chce porozumieť. Spomína si aj, ako priamo v centre mesta prvýkrát pocítil silný závrat, akoby sa tým potvrdilo ustavičné otáčanie sa zemegule, ktorá mu zvyčajne pripadala nehybná.

To isté teraz cíti dieťa, ibaže ono vníma pulzovanie vzduchu.

Maličký vstane: „Som hladný. Môžem sa najesť?"

„Samozrejme." Dospelý z batoha vytiahne dve *onigiri*. Sadnú si na okraj ryžového poľa.

Po niekoľkých úderoch sa rytmus preruší. Nasleduje dlhé ticho. Po ňom sa rytmus znovu ozve.

Ako štafeta: jedno srdce dá slovo ďalšiemu.

Je október. Polia šumia letom, ktoré sa počas dvoch nečakane teplých jesenných dní do juhozápadného Japonska vrátilo. Oklamalo vážky, ktoré sa znovu rozlietali: cikády si na Tešime vyhĺbili diery do zeme, ale pár z nich obalamutila teplota a vytiahli sa von.

Tu a tam si dieťa kľakne a strčí prsty do otvorov.

„Ešte kúsoček. Podľa mapy len pár stoviek metrov vzdušnou čiarou."

„Je to tam?" ukáže dieťa.

„Áno, ideme."

Dospelý ešte nevie, čo naozaj za kopcom nájde. Niečo očakáva,

ale v skutočnosti nevie nič. Ako keď človek netuší o čase, kým v ňom žije. Ani dieťa nič nevie, ale ono je zvyknuté nič nevedieť. Zároveň sa ľahšie zamiluje – do nečakanej cesty, do náklonnosti dospelého, do predstavy, že tlkot ľudských sŕdc má vo svete svoje miesto – a už preto je šťastné.

Vydriapu sa na svah vedúci k posvätnému miestu Karato Hačiman. Podľa mapy zamieria doprava. Odhrnú konáre. More leží naľavo.

Ruka v ruke podídu k archívu. Tlkot sa zosilňuje.

Dospelý a dieťa napredujú opatrne, ako niekto, kto chodí po mínovom poli: obom sa zdá, že kráčajú po okraji zariadenia, ktoré už-už vybuchne.

„Tu je to," zvolá dospelý, len čo medzi blankytným nebom a drsným bielym pieskom uvidí nízku, prikrčenú budovu z čierneho cédrového dreva. Akoby niekto na pláži zabudol kocku z lega.

Vtedy sa rytmus vo vzduchu znovu zmení, zavibruje tlkotom, ktorý muž nespoznáva.

Kým odtláčajú bránu archívu, dospelého sa zmocní silný pocit, že celá cesta, všetok čas, keď v uplynulých tristotridsiatich troch dňoch čelili jeden druhému, a všetky predošlé roky, počas ktorých sa jeden druhému vyhýbali, ho priviedli až sem.

Nikdy to nezistí, ale presne vo chvíli, keď sa mierne ukloní chlapcovi v bielej košeli, ktorý ho víta pri bráne, sa vzduchom rozšíri tlkot srdca, ktoré kedysi dokonale poznal.